

Παναγιώτης Μαυροειδής

Ο Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ, **Δημήτρης Κουτσούμπας**, μίλησε πρόσφατα στον ραδιοσταθμό **Παραπολιτικά 90.1 Fm** στην εκπομπή “Face to Face” και στο δημοσιογράφο Γιώργο Κουβαρά.

Μεταξύ άλλων απάντησε σε ερώτηση σχετικά με την πιθανότητα δημοψηφίσματος από την κυβέρνηση, ως ακολούθως:

“ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: Το δημοψήφισμα είναι μια εύλογη στάση της κυβέρνησης διότι συζητιέται... είναι στο τραπέζι και το λένε πολλά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ. Δημοψήφισμα ή εκλογές, πάντως κάποια προσφυγή στο λαό πως το βλέπετε αυτό;

Δ.ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΑΣ: Δεν είναι εύκολο να καταλάβει κανείς τι ακριβώς θα έλυνε ένα τέτοιο δημοψήφισμα για παράδειγμα ή εκλογές. Ένα δημοψήφισμα για το αν θα μείνουμε ή θα βγούμε από το ευρώ; Και πως θα βγούμε και τι θα γίνει, πως θα πάμε; Αυτά τα ερωτήματα δεν μπορούν να τεθούν με ένα ναι ή ένα όχι. Άλλωστε πιστεύουμε ότι ο ελληνικός λαός έδωσε το *Ok* σε αυτή την κυβέρνηση με ένα μεγάλο ποσοστό έχει δηλαδή μια δυνατή πλειοψηφία και βέβαια της έδωσε αυτό το *Ok* θεωρώντας ότι η Ευρώπη είναι το κοινό μας ευρωπαϊκό σπίτι, ότι θα μείνουμε στο ευρώ.”

Για ασάφεια δεν μπορείς να κατηγορήσεις σχεδόν ποτέ το ΚΚΕ. Προκύπτουν σαφώς κάποια συμπεράσματα που χρήζουν προσοχής και συζήτησης επί της ουσίας.

Το ΚΚΕ φαίνεται λοιπόν να θεωρεί αχρείαστο και μη ωφέλιμο το δημοψήφισμα. Αυτή η στάση θα μπορούσε να έχει κάποια επιχειρήματα υπέρ της. Για παράδειγμα ότι το ερώτημα θα ήταν πιθανά παραπλανητικό και υποβοηθητικό της κυβέρνησης ή ότι ένα (μάλλον βέβαιο) θετικό αποτέλεσμα υπέρ της παραμονής της ευρωζώνης θα έδινε λαϊκή νομιμοποίηση σε μια αντιδραστική πορεία.

Τα επιχειρήματα αυτά θα ήταν εύλογα, αλλά και δηλωτικά μιας στατικής λογικής.

Αποτελούν **αφαίρεση** από την πραγματικότητα του σύγχρονου πολιτικού ολοκληρωτισμού του καπιταλισμού και ειδικά της ΕΕ, που θεωρούν έγκλημα καθοσιώσεως κάθε έκφραση της λαϊκής θέλησης. Προδίδουν **υποτίμηση της ανάγκης αλλά και της δυνατότητας η απαίτηση για δημοκρατία να αλλάζει συσχετισμούς** και να δημιουργεί εμπόδια στην συνασπισμένη δράση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου μέσω της ΕΕ. Είναι τυχαίο ότι όποια δημοψηφίσματα έγιναν για το ευρω-σύνταγμα χάθηκαν για τις φιλοΕΕ δυνάμεις;

Ωστόσο, ο Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ δεν επιστρατεύει τέτοιου είδους επιχειρηματολογία. Προχωράει σε συλλογισμούς ακόμη πιο προβληματικούς.

Όχι απλά δε ζητάει καταδίκη της πολιτικής υποταγής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ μέσω (και) ενός δημοψηφίσματος που θα την έθετε σε λαϊκή κρίση και δυνατότητα αποδοκιμασίας, αλλά θεωρεί, εκ του αντιθέτου, ότι θα ήταν αντιδημοκρατική μια τέτοια κίνηση διότι *“πιστεύουμε ότι ο ελληνικός λαός έδωσε το Όκ σε αυτή την κυβέρνηση με ένα μεγάλο ποσοστό έχει δηλαδή μια δυνατή πλειοψηφία και βέβαια της έδωσε αυτό το Όκ θεωρώντας ότι η Ευρώπη είναι το κοινό μας ευρωπαϊκό σπίτι, ότι θα μείνουμε στο ευρώ.”*

Εδώ τα πράγματα γίνονται πλέον πολύ σοβαρά. Το λιγότερο θα ήταν να υπέκρυπταν όλα αυτά απλώς μια χαιρεκακία απέναντι στη λαϊκή ετυμηγορία του τύπου: “αυτά δε διάλεξες; Τι θέλεις τώρα;” Θα ήταν μια λάθος στάση, όχι μόνο από άποψη τακτικής αλλά και ουσίας. Ο κόσμος δε διάλεξε το ΣΥΡΙΖΑ για να του εξασφαλίσει ότι θα μείνει στο ευρώ. Αν ήταν έτσι θα διάλεγε τη ΝΔ και τους λοιπούς. Επέλεξε το ΣΥΡΙΖΑ διότι πίστεψε ότι θα μπορούσε να λύσει κάποια ζωτικά προβλήματά του, **παρά** το γεγονός ότι μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δε θα επέλεγε μια ρήξη με την ΕΕ.

Ερώτημα: ποιος πρέπει να στριμωχτεί σήμερα; Πρωτίστως ο ΣΥΡΙΖΑ που υποσχέθηκε άρση της λιτότητας και των μνημονίων και δεν το κάνει επειδή θέτει προτεραιότητα “πρώτα η ευρωζώνη και η ΕΕ” ή οι ψηφοφόροι του που πίστεψαν την αυταπάτη ότι αυτά μπορεί να γίνουν με παραμονή στο λάκκο των λεόντων;

Το ΚΚΕ, προτιμάει, δίνοντας άφεση αμαρτιών στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, να επιτεθεί στη βάση του.

Χονδροειδής και λαθεμένη τακτική; Κάτι περισσότερο. Η ουσία βρίσκεται στην αποστροφή του Δ. Κουτσούμπα:

“Ένα δημοψήφισμα για το αν θα μείνουμε ή θα βγούμε από το ευρώ; Και πως θα βγούμε και τι θα γίνει, πως θα πάμε; Αυτά τα ερωτήματα δεν μπορούν να τεθούν με ένα ναι ή ένα όχι” .

Το ΚΚΕ ΔΕΝ θέτει το ζήτημα της εξόδου από την ευρωζώνη και την ΕΕ ως άμεσο πολιτικό στόχο. Κάθε φορά που τίθεται άμεσα το ερώτημα το ροκανίζει δεόντως ή και το αρνείται ρητά.

Το λάθος δε βρίσκεται στη σύνδεση που θέλει να κάνει ανάμεσα στην αποχώρηση από αυτή την ιμπεριαλιστική συμμαχία και την αντικαπιταλιστική και σοσιαλιστική προοπτική με “λαϊκή εξουσία και λαϊκή οικονομία”. Βρίσκεται στο μηχανιστικό χαρακτήρα αυτής της σύνδεσης. Στην έλλειψη κάθε διαλεκτικής λογικής κατανόησης της δυναμικής μιας ρήξης με την ΕΕ. Στην άρνηση τελικά να κατανοηθεί ότι **η ανατροπή της ευρω-ενωσιακής τάξης πραγμάτων είναι ένας αναγκαίος και πολύ πιθανός δρόμος για την προσέγγιση του στόχου της ανατροπής της αστικής εξουσίας.**

Με τον τρόπο αυτό, όχι μόνο δεν προωθείται, αλλά υπονομεύεται η προοπτική μιας συνολικής αντικαπιταλιστικής τομής. Έτσι, θεωρούμενα σήμερα όλα ακίνητα και ανίκητα, το μόνο που μένει είναι η κατανόηση δια της κομματικής προπαγάνδας ότι “η λαϊκή εξουσία είναι η μόνη λύση και όλα τα άλλα είναι φτωχά ή μάταια”.

Αυτό όμως δε συνιστά επαναστατική και κομμουνιστική πολιτική, αλλά απλή επαγγελία και αέρινη προεκλογική καμπάνια για την “ενίσχυση του κόμματος”.

Αντίθετα, το σύνθημα “Έξω από την ευρωζώνη και την ΕΕ”, θα μπορούσε να ήταν όχι απλά μια αφετηρία αντεπίθεσης της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς, αλλά και κόμβος συσπείρωσης ευρύτατων εργατικών και λαϊκών δυνάμεων με στόχο και δυνατότητα ανατροπής της πολιτικής του κεφαλαίου και της εργατικής γενοκτονίας στην Ελλάδα.

ΠΡΙΝ 15/3/15